

พลิกรัก

บทที่ 8

จากมาไกลแล้ว ศรีวราจจึงรู้สึกตัวเองหยาบคาย
เธออยากจะกลับไปขอโทษแต่รู้สึกว่ามันจะเป็นการเสียเหลี่ยม
ดังนั้นจึงปล่อยเลยตามเลย

เขาคงไม่บอกแม่หรือนะ เธอนึกภาวนา ถ้าแม่รักเขา
หากแม่รู้ก็คงจะไม่พอใจ บางทีแม่อาจจะนึกเกลียดเธอ
แล้วเขาเล่าจะเกลียดเธอหรือเปล่า นึกแล้วก็ใจหาย... แต่ก็ช่าง
ปะไร ให้เขาเกลียดแล้วไปเสียไกลๆ ดีกว่าจะให้เขามาเป็นพ่อเลี้ยง

พีเจิดโฉมถามอย่างแปลกใจว่า “ทำไมกลับมาเร็วนัก”

“อ้อ... คือว่า...” เธอนึกหาข้อแก้ตัว ไม่คิดเลยว่าจะต้องกลาย
มาเป็นคนขี้จู้ขนาดนี้ “คุณนินนาทเขาพบลูกคำคะ”

“เธอ... น่าเสียดายนะ”

ไม่เห็นว่าจะน่าเสียดายอะไร

“คุณนินนาทเนี่ย ล้อ..หล่อละ” สาวอั้นทำสีหน้าขัดขินแม่
พยายามซ่อนไว้ เจ้าหล่อนเป็นคนคล่องแคล่วท้งๆ ที่บรรทุกไข่มัน
เกินพิกัด เสียงพูดใสไพเราะแล้วยังดั่งฟังชัดเสมอ “อายุเค้าซัก
เท่าไรนะ”

“ยี่สิบแปดปีคะ” คนตอบไม่ต้องเสียเวลานึกเพราะจำได้อย่าง
ขึ้นใจ

“อู๊ย เท่ากับพีเบียบเลย เขาสนิทกับน้อยดีหรือจะ”

“ก็...คะ...” เสียงตอบอ้อมอ้อม “เขาทำงานกับแม่ บางทีก็...
เอ่อ...ไปทานข้าวที่บ้าน” ยังไงๆ เธอก็ไม่กล้าเล่า

“เขามาชอบน้อยหรือเปล่า”

“อู๊ย... เปล่าคะ”

“แล้วเขาชอบใครละ นุชหรือ อือ คงจะเป็นนุชนะแหละ
ก็นุชมันสวยสำอางเหลือเกิน ใครเห็นใครก็ชอบ”

“น้อยก็ไม่รู้” เธอตอบแบ่งรับแบ่งสู้ ก็จะถูกไต่ยังไต่ไต่ว่าเขา
มาชอบแม่ต่างหาก ถึงแม่จะสาวจะสวยขนาดไหน แต่พีเจิดโฉมกับคุณน้า
คงยอมรับไม่ได้แล้วก็คงจะวุ่นวายกันน่าดู

เธอจะเก็บเป็นความลับให้ถึงที่สุด จนกว่าเขาจะมีอันแยกทาง
กันไป.....

เมื่อพบกับมารดา คุณศรารามถามเธอว่า

“น้อยเกรงกับคุณนินนาทอีกหรือจะ”

“เปล่านีคะ” เสียงตอบไม่สบายใจ เธอหายใจไม่ทั่วท้องเวลาที่
มารดาพูดถึงคนๆ นั้น

สีหน้าเจี๊ยมของคุณศรารามทำให้เธอรู้สึกโล่งใจขึ้น

“ทำไมแม่ถามอย่างนั้นคะ”

“ก็แม่รู้ว่าคุณนินนาทไปพบน้อย แต่พอกลับมาเขาทำท่าทาง
เหมือนไม่สบายใจ แต่ว่าถามอะไรก็ไม่ยอมพูดนอกจากสั่นหน้าบอกว่า
ไม่มีอะไร” คุณศรารามมองลูกสาวอย่างสงสัย “หนูคุยอะไรกันจะ”

“ก็...ไม่มีอะไรนี่คะ...” เธอรู้สึกเหมือนลมหายใจติดขัด

“คุณนินนาทอาจจะไม่สบายใจเรื่องอื่นอยู่ก็ได้”

“แม่ก็ไม่รู้... แต่ดีแล้วละจะที่สาเหตุไม่ได้มาจากลูก คุณนินนาท
ดีกับแม่มากนะจะน้อย แม่หวังว่าลูกๆ จะเป็นมิตรที่ดีกับเขาตลอดไป”

ศรีวราจหนึ่งอันก่อนจะถามเบาๆ ว่า

“แม่คิดว่าเขาดีกับแม่มากจริงๆ หรือคะ”

“จริงซีจะ เขาดีและจริงใจ แม่ไม่เคยพบใครแบบนี้มาก่อน
ชีวิตนี้แม่คงจะหาคนที่ดีกว่านี้ไม่พบอีกแล้ว”

ศรีวราจหลบตาพลาบถอนใจ ดีและจริงใจ... ทำไมแม่จึงได้
ช่างแน่ใจเหลือเกิน.....

วันที่ศรีวราจไปดูผลการสอบเธอได้พบกับเพื่อนๆ ทุกคนต่าง
มีเรื่องพูดคุยนุกสนาน ที่ขาดไม่ได้คือธีระและนุดาซึ่งต่างก็โทรศัพท์
นัดกันไว้ล่วงหน้าเพื่อที่จะไม่พลาดกัน

“พีนุชไปเกี่ยวกับเพื่อนๆ อีกแล้ว” เธอบอกธีระก่อนที่อีกฝ่ายจะ
ถามเสียด้วยซ้ำ “ตั้งแต่สอบเสร็จเขาก็เที่ยวใหญ่เลย ไปโน่นไปนี่
แล้วแต่จะมีใครชวน”

“ใครๆ ก็อยากชวนให้หนูไปด้วย ก็เขาเป็นคนสวยนี่นะ” นุดา

พูดขำๆ

ศรีวรางค์มองหน้านุตา แต่ไหนแต่ไรมาแล้วที่นุตามักจะพูดถึงความสวยของนุชนรงค์ด้วยน้ำเสียงคล้ายคนสิ้นหวัง พวกเธออยู่ในกลุ่มเดียวกันและนุชนรงค์เป็นคนที่สวยเด่นที่สุดในกลุ่ม

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ชีระแสดงให้เห็นมาแต่ต้นว่าชอบนุชนรงค์เป็นพิเศษ แต่หลายปีที่ผ่านมาโดยไม่มีอะไรคืบหน้า ชีระโอบเอื้อสุขภาพเรียบร้อย ส่วนนุชนรงค์ก็มีเพื่อนหลายกลุ่มและมีแฟนชั่วคราวหลายคน เธอไม่เคยชอบใครจริงจังแต่กลับคบกับชีระได้นานที่สุดบนพื้นฐานของความเป็นเพื่อน

นุตาชอบชีระแต่ไม่เคยพูดออกมา แม้แต่ศรีวรางค์ก็ไม่เคยเฉลียวใจข้อนี้

“แล้วน้อยไม่ไปบ้างหรือ” เด็กหนุ่มถาม

ศรีวรางค์สั่นหน้า “น้อยไม่ออกไปไหน อยากอยู่กับแม่มากกว่า แล้วตอนนี้ก็ไปช่วยพี่เจ็ดโจมตีชายของ กัสสูทก็เหมือนกัน มีลูกค้าชาวต่างประเทศเยอะนะ น้อยส่งภาษาเสียจนเมื่อยมือ”

“วันหลังไปเที่ยวกันบ้างดีกว่า ไปไกลๆ อย่างเขาใหญ่หรือเมืองกาญจน์ ไปปีนเขาเข้าป่ากัน”

สองสาวตื่นเต้นดีอกดีใจ ในช่วงระหว่างปิดภาคเรียน กลุ่มหนุ่มสาวเคยไปเที่ยวต่างจังหวัดด้วยกัน ใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางธรรมชาติ เข้าป่า ปีนเขา ลุยน้ำตก ลำน้ำและแหล่งธรรมชาติที่สวยงามต่างๆ บางครั้งก็ไปใช้ชีวิตอยู่ในชนบท ทำตนให้เป็นประโยชน์ต่อชาวบ้านในถิ่นธุรกันดาร

“ดีจัง ชีระดีเพื่อนๆ ชี ไปกันหลายๆ คนจะได้สนุก” นุตาลิงโลด

“ได้ชิ ตอนนี้ก็มีหลายคนบอกว่าอยากให้รวมกลุ่มกันไปเที่ยว”

“ดีจัง แต่หม่อม ตอนนี้น้อยไม่อยากจะไปไหนเลย”

นุตาตั้งว่า “ทำไมจะต้องเป็นห่วง ตอนนี้แม่ตัวกำลังมีความรัก แม่คงยินดีด้วยซ้ำถ้าตัวไปไหนๆ ชะ แล้วปล่อยให้พวกเขาให้มีเวลาเป็นส่วนตัวกันบ้าง”

“พวกเขามีเวลาเป็นส่วนตัวมากเกินไปด้วยซ้ำ เรากลัวแต่ว่ามันจะกลายเป็นรักขมไปนะชิ” หญิงสาวพูดอย่างกังวล

“อีกละ ชอบไปกังวลเรื่องของคนอื่น” เพื่อนเธอทำสีหน้าเบื่อหน่าย

“ช่างเถอะ เอาเป็นว่าถ้าพี่นุชอยู่ เราจะไปก็แล้วกัน แต่ว่า...” เธอมีปัญหาอีกจนได้ หันไปถามเพื่อนชายว่า

“ถ้าพี่นุชไม่ไป ชีก็ไม่สนุกอีกใช่ไหม”

“ใครบอก” น้ำเสียงอีกฝ่ายอ่อนโยนเช่นเดียวกับประกายตาที่มองมา “น้อยก็ช่างเข้าใจผิดไปได้”

ศรีวรางค์ยังคิดว่าตนเข้าใจถูกต้อง

“เอาอย่างนี้ ให้พี่นุชเลือก ถ้าพี่นุชจะไปน้อยจะอยู่”

“แต่ผมอยากให้น้อยไปมากกว่านะ”

เด็กสาวหัวเราะหยอกเย้า กระเซ้าว่า “แข็งใจพูด”

จากมหาวิทยาลัยเธอเถลไถลอยู่กับกลุ่มเพื่อนๆ ไปทานอาหารด้วยกันแล้วกลับมาเดินเล่นในห้างสรรพสินค้า เพื่อนๆ ชื้อของกันใหญ่ นุตาเองก็ซื้อของได้หลายอย่าง ศรีวรางค์ได้แต่ช่วยคนนั้นคนนี้เลือกแต่ไม่ยอมใช้จ่ายสิ้นเปลืองเพราะรู้ดีแก่ใจว่าแม่ทำงานหนักและหาเงินมาด้วยความเหน็ดเหนื่อย

“อยากได้อะไร ผมจะซื้อให้”

ชีระกระซิบถามเสียงอ่อน ศรีวรางค์รู้ว่าชีระทำได้เพราะฐานะของครอบครัวค่อนข้างดี เพื่อนชายมีสตางค์ในกระเป๋าหลายๆ เสมอแต่เธอก็สั่นหน้า ไม่เคยนึกอยากได้อะไรเกินความสามารถของตน

เขาเพียงถามอีกหลายครั้งอย่างตั้งใจจริงๆ ที่จะให้อะไรกับเธอสักอย่าง

“ไม่เอา...” เธอยืนยัน “เก็บไว้ซื้อให้สาวๆ เถอะ”

“ก็นี่ไงล่ะ สาวๆ” เขาชี้ที่เธอ

“น้อยไม่ใช่สาวหรอก น้อยมันตัวประหลาดครึ่งๆ กลางๆ”

เพื่อนๆ เธอพูดพาให้ทุกคนหัวเราะ

จนบ้ายคล้อยศรีวรางค์และนุตาจึงแยกจากกลุ่มมาขึ้นรถของชีระซึ่งอาสาจะพาไปส่งที่บ้าน นุตาเฝ้าดูนาฬิกาข้อมือหลายครั้ง “ไปส่งดาก่อนได้ไหม แม่ให้ตากลับเร็วเพราะจะพาไปทานข้าวที่บ้านญาติ”

“ได้ชิ”

“แล้วจะอ้อมไปอ้อมมาหรือเปล่า น้อยลงกลางทางแล้วนั่งรถเมล์ไปเองก็ได้” ศรียรวงศ์เกรงใจ

“ไม่อ้อมหรอก” เพื่อนชายรีบพูด

ระหว่างนั่งมาในรถ ศรียรวงศ์คุยกับเพื่อนทั้งสองถึงเรื่องนั้น เรื่องนี้ เธอช่างจ้อกว่าใครในกลุ่มมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว คำที่ไม่มีใครคุยด้วยเวลาอยู่บ้าน พอพบเพื่อนก็เลยพูดเหมือนข้าวตอกแตก เสียงพูดคุยเจื้อยแจ้วผสมผสานกับเสียงหัวเราะไม่ได้หยุด

ธีระรู้สึกสบายใจ นุชนรงค์เพื่อนสาวแสนสวยที่เขาเคยหลงรัก ยังไม่เคยทำให้รู้สึกสบายใจเท่านี้

“ชายของที่ร้านพีแอมนี่มีอะไรแปลกๆ ทุกวันเลยรู้ใหม่ วันหนึ่งฝรั่งหนุ่มควงน้องหนูมาซื้อของ เลือกไปเลือกมาได้รูปปั้นอันหนึ่ง พีแอมก็ยงว่ราคาแพงเกินไปลดให้หน่อยได้ไหม น้อยก็ลดให้เท่าที่จะลดได้แกกัชวณคุยโน่นนี่แล้วพูดอยู่นั้นแล้วว่าอยากได้จริงๆ แต่ว่ามีตั้งค้ไม่พอ น้อยถามว่าที่พีแอบอกว่ามีไม่พอนะมีช้กเท่าไหร... มีนิดเดียว... นิดเดียวนะเท่าไหร่ละคะ... แม่สาวที่ม้มาด้วยม้แต่ดูนั้นดูนี้หันม้มาไต้ยีนพอดี้ เจ้าหล่อนตอบทันทีเลยว่...” เธอบีบเสียงเลียนสาวที่ถูกพูดถึง “...ประมาณช้กสามนิ้วละม้”

“ฮ้...” นุคาร้องล้นแล้วหัวเราะก๊ิกๆ

ธีระ อดหัวเราะไม่ได้ คำที่คนเล่าทำสีหน้าส้มเสียงนำช้นเล่าด้วยความไรร่ไต้ยงสามากกว่าอย่างอื่น

“แล้วน้อยว่ยังงั”

“ที่แรกกัง เธอคนนั้นยังย้่าอีกว่่าฮ้ว นี้พูดจริงๆ นะ มีจิดเดียวแค่นี้แล้วทำมือประกอบชะอีก พอน้อยรู้ว่เรื่องมันเป็นยังงัก็กล้้นหัวเราะชะแทบแย้ เด็กๆ ในร้านก็เหมือนกัน”

เพื่อนๆ เธอหัวเราะเสียงดัง

ขณะที่หัวเราะตัวโยกตัวคลอนกันอยู่นั้นเอง ศรียรวงศ์บังเอิญมองออกไปข้างนอกรถแล้วก็ถึงกับสะดุ้ง ช่วงนั้นรถกำลังติดใครคนหนึ่งพารถยนต์คลานผ่านไป

“เอ๊ะ... นั้น... นั้น...” เธอชี่มือชี้ไม้ เพื่อนอีกสองคนมองตาม “รถของนายนิหนาท”

“ใช่จริง ๆ ด้วย” นุดาขยับตัวชะเง้อมองตามแล้วส้บสนุน “มากับใครนะ”

“เจ้าหล่อนคนนั้นอีกแล้ว ฮี้... เนียเธอบอกว่ไม่มีอะไรกัน”
น้ำเสียงสะบัดชุ่นเคืองทำให้ธีระต้องหันม้มามอง

แพรถค่อยๆ เคลื่อนตัว รถคันนั้นเลื่อนช้าๆ ไปข้างหน้าแล้วเร่งเร็วช้้นทุกที ศรียรวงศ์ชะเง้อมองตามร้องบอกร้อยนอกร้อยใจ

“ตาม..! ธี ตาม..! ดูช้ว่จะไปไหนกัน”

“ช่างเขาเถอะน่า...”

“ใช่ ธี ตามไปน่า” เธอเขย่าแขนเพื่อนชายอย่างร้อยนอกร้อยใจ คำที่รถคันนั้นแล่นไกลออกไปทุกที “น้อยจะจับโกหกคนดีของคุณแม่”

“แล้วจะไต้ทำอะไรช้้นมา” ชายหนุ่มพูดเสียงอ่อนแต่ก็ทำตามโดยดี พารถออกสู่แนวถนนด้านนอกเร่งความเร็วพาแล่นไปในทิศทางเดียวกัน

รถแล่นมาจนทันจ้อตามอยู่ติดๆ คู่ชายหญิงข้างหน้าไม่รู้ตัวเลยว่ถูกติดตาม พูดคุยหัวร้อต่อกระชก คนแอบมองรู้สึกเตือดปุดๆ หมันไต้เป็นกำลัง เนียเธอจริงจังกับคุณแม่

ศรียรวงศ์หมายมั่นว่จะจับผิดให้จงได้

“เขาคงจะหยุดกันที่นี่”

รถคันเอี่ยมเปิดไฟเลี้ยวก่อนจะชลอความเร็วหยุดรอ แล้วเลี้ยวเข้าไปยังที่จ้อตรถของสวนอาหารที่ใหญ่โตทรูหรา ธีระเคลื่อนรถให้คลานเลยไป ศรียรวงศ์รีบพูดว่

“งั้นเราจ้อตรงนี้ก็แล้วกัน”

ธีระทำตาม “น้อยจะทำอะไร”

“จะตามลงไปดู” เธอพูดพลางเปิดประตู

นุดาห้ามว่ “อย่าเลย น้อย กลับกันดีกว่”

“แหม อุตส้ห์ตามมาถึงนี้แล้วจะปล่อยให้ผ่านไปเฉยๆ เธอแล้วถ้าพบกัน พอถามก็ค้งจะมีข้อแก้ตัวอีกตามเคยนั้นแหละ...”

เถอะ ธีกับดาไปก่อน น้อยจะดูให้เห็นกับตา จับให้ไต้คำหนึ่งคาเขาแล้วจะกลับบ้านเอง”

ร่างเล็กๆ มุดออกไปจากรถ เพื่อนทั้งสองมองหน้ากัน นุดา มองนาฬิกา เป็นห่วงว่นัดกับมารดาตัวเองไว้ ก็เลยอยากจะกลับบ้าน

ให้เร็วที่สุด

ธีระเข้าใจ ไม่วายหันมาถามแม่จอมยุ่งอย่างเป็นห่วง

“น้อย แน่ใจหรือว่ากลับเองได้”

“แน่ใจ”

“เอาแค่เห็นนะ อย่าไปอาละวาดให้อายชาวบ้าน” นุตาเตือน

“นา ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก” เธอปิดประตูรถให้ แล้วรถคันเล็กก็เคลื่อนจากไปอย่างไม่สมัครใจนัก

ศรีวรงค์หันมองหา “จำเลย” เห็นพากันเดินจากที่จอดรถเข้าไปในบริเวณร่มครีมีด้วยไม้ใหญ่เล็กที่มีโต๊ะเก้าอี้ตั้งเป็นกลุ่มย่อยๆ ตรงนั้นตรงนี้ คิดว่าดีเหมือนกันที่นุตามีนัดกับมารดา ไม่เช่นนั้นเพื่อนทั้งสองก็คงจะติดอยู่ข้างๆ แล้วก็จะเป็นการยากที่จะเข้าไปใกล้อย่างไม่เป็นที่สังเกตเห็น

เด็กสาวรื้ออ ร้านอาหารขนาดใหญ่ยังไม่มีลูกค้ามากนักเพราะยังไม่ถึงเวลา โต๊ะอาหารถูกจัดไว้เป็นส่วนๆ บ้างรวมกลุ่มกันอยู่ในท่ามกลางแมกไม้ บ้างอยู่ในศาลาเล็กๆ ซึ่งปลูกอยู่ตรงนั้นตรงนี้ ตามทางเดินประดับด้วยแนวกระถางไม้ดอกไม้ใบ ไฟหลากสีห้อยประดับตรงนั้นบ้างตรงนี้บ้าง ดวงไฟถูกเปิดเพียงในบางที่เพราะว่ายังไม่ถึงกับมืดค่ำ

เธอหลบมุมต้นไม้ เห็นคนทั้งสองหยุดที่โต๊ะหนึ่งไกลออกไป ในมุมที่ค่อนข้างจะเป็นส่วนตัว ร่างสูงที่ระบายยิ้มเลื่อนเก้าอี้ให้ร่างสมส่วนที่สมบูรณ์พอกพูนอยู่ในส่วนอันควร หัวเราะสดใสก่อนจะนั่งลง คนแอบมองยิ่งรู้สึกว้าวใจร้อนวูบๆ

บริการเดินผ่านมา ศรีวรงค์รีบทำท่าเหมือนกำลังยื่นคอยเพื่อน พอคล้อยหลังก็หันกลับไปสังเกตการณ์

บริการเดินมาอีก คราวนี้เริ่มมองอย่างสงสัย พอดีกับที่มีลูกค้าเดินมาเป็นกลุ่ม ศรีวรงค์รีบสวมรอยเดินตามเหมือนว่ามาด้วยกัน เธอแยกตัววูบหลบเมื่อเห็นท่าเลเหมาะะ ยึดโต๊ะนั่งตัวหนึ่งซึ่งทำมุมหลบกับโต๊ะของหนุ่มสาวคู่นั้น

แม่แสงจะอ่อนแต่เธอก็เห็นชัดเจน คนทั้งสองช่วยกันสั่งอาหาร ทำทางเอนเอียงถามกันคล้ายพะเน้าพะนอเอาใจ ครั้นบริการถอยกลับไปก็หันมาพูดคุยกันต่อด้วยท่าที่ชวนขัดหูขัดตาเป็นที่สุด

เธอกระสับกระส่าย อยากรู้จริงว่ากำลังคุยอะไร

ติดกับโต๊ะนั่งของคนทั้งสองเป็นแผงไม้ปลูกประดับพันธุ์ไม้เลื้อยออกดอกชูช่อเล็กๆ ถ้าไปถึงตรงนั้นได้ศรีวรงค์จะแอบฟังให้สบายโดยไม่ต้องกังวลว่าใครจะมาพบเห็น พอได้ที่หมายเธอก็มองหาโอกาส ครั้นพอทางปลอดภัยวูบไปหลบใต้โต๊ะข้างหน้าแล้วใช้โต๊ะวางกำบังกายเคลื่อนใกล้เข้าไปเรื่อยๆ

มีคนเดินผ่านมา ร่างเล็กๆ หลบวูบลงไปใต้ระดับโต๊ะที่มีเก้าอี้ซ้อนกันบังเกะกะ ทำหลายคู่เดินผ่านไป เด็กสาวโผล่หน้าออกมาแล้วเคลื่อนต่อไป ไกลแล้ว เกือบจะถึงที่หมายเมื่อมีคนเดินมา เด็กสาววูบเข้าไปใต้โต๊ะอีกตัวหนึ่งซึ่งมีผ้าคลุมระพิน

เจ้ากรรม รองเท้าสองคู่ คู่หนึ่งของผู้ชายอีกคู่หนึ่งของผู้หญิง จำเพาะจะต้องมาหยุดที่โต๊ะของเธอ

ผ้าปูโต๊ะพะยิบไหว “โต๊ะนี้ก็ได้นะคะ น่าสบายดี”

เก้าอี้ถูกเลื่อนออกไป ขาผู้หญิงเข้ามายืนแทนที่แล้วเจ้าตัวก็นั่งลง ตามด้วยคู่ควง

ร่างที่ซ่อนอยู่ถอยห่างแทบจะหลุดออกมาจากโต๊ะแล้วก็ต้องชะงัก เพราะบริการที่เข้ามาให้การต้อนรับ ท่อนขาใหญ่คู่นั้นตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้าปิดทางออกไว้อย่างมิดชิด

“เวรกรรม” เด็กสาวใจเต้นแรงจนกลัวว่าจะมีใครได้ยิน

มีเสียงส่งเครื่องตีแล้วถามไถ่กันถึงอาหาร

เฮ้อ... นี่เราจะต้องอยู่ตรงนี้อีกนานแค่ไหน...

“สะเด็กไก่อก็ได้... แล้วก็เหนื่อยอย่างภูเขาไฟ... กุ้งล่ะฮะ...”

“อู๊ย ไม่มากเกินไปหรือคะ พี่ แล้วก็แพงด้วยนะ”

รองเท้าซ้าย...เซย ส่วนรองเท้าผู้ชายนั้นดูเหมือนไม่เคยถูกขัดซ้ำยังมีรอยขาด

“ไม่เป็นไรหรอกครับ แค่นี้เรื่องเล็ก” ฝ่ายชายว่าพลางกระดิกปลายรองเท้าอีกๆ “ฟีกินของพวกนี้ทุกวัน มื้อหนึ่งไม่ต่ำกว่าพันบาทอยู่แล้ว”

มีเสียงสั่งอาหาร ที่สุดขาใหญ่ของบริการก็เดินจากไป ชายหญิงยังออดอ้อนคุยกัน

“เออ พี่ชา พี่พูดจริงหรือคะที่จะซื้อแหวนให้ น้องหมายตา อยู่แล้วนะคะช่วยสวย ราคาก็ไม่แพงเลย”

“หรือจะ ได้ซิ แต่ว่าน้องต้องตามใจพี่บ้างนะ”

“แหม พี่อะ...” หัวเขาดำๆ กระแทกฝ่ายชาย มีเสียงหัวเราะ คึกคักแจ่มใสแล้วก็พูดคุยกอดอ้อน

“พี่รักน้องคนเดียวนะจ๊ะ”

“น้องรู้ค่ะ...” ชายผ้าปูโต๊ะถูกบิดเป็นเกลียว อีกชั่วครู่มันก็ ขึ้นไปกองอยู่บนตักเห็นขาเปลือยๆ กระต๋ากระต่างเต็มตา

อะไรกัน ไฟฟ้าทั่วบริเวณถูกเปิดสว่างไสว ผู้คนเริ่มพลุกพล่าน ...ตายแล้ว นี่เราจะทำอย่างไรดี.....

หาโอกาสหลุดออกไปแล้วกลับบ้านดีกว่า ไม่อยากรู้แล้วว่าเขาจะ พูดคุยประจ้อประแจกันอย่างไร มาเห็นกับตาแค่นี้ก็นับว่ามากพอแล้ว หวังว่าเขาคงไม่แก้ตัวอีกนะว่าไม่มีอะไรกันเป็นพิเศษ

“น้องไม่เคยรักใครมาก่อนเลยนะคะ ความจริงมีผู้ชายมาชอบ น้องเยอะเยอะแต่น้องไม่สนใจใครเลยซักคน”

ขณะที่ฝ่ายชายกระดิกขำกึกๆ ขาของคนพูดก็ไม่อยู่เฉยเช่นกัน ประเดี๋ยวไขว้ ประเดี๋ยวหนีบเข้าแยกปลายเท้าเป็นมุมกว้าง อีกประเดี๋ยว หัวเขาดำๆ ก็อ้าออกไปคนละด้าน

อูยยย... เด็กสาวต้องปิดตาแล้วรีบหันหน้าหนี

คู่ชายหญิงยังออดอ้อนกันไม่จบ อยากรู้จริงว่านิพนาทและ เรื่องรองกำลังทำอะไร ไหนๆ จะกลับแล้วขอคู่อีกนิดเถอะ ศรีวรงค์ หันหลังให้ขาที่อยู่ไม่สุขทั้งคู่ ค่อยๆ แหวกผ้าปูโต๊ะออกดู

โต๊ะที่หมายตาตั้งเฉียงๆ อยู่ไม่ไกล ชายหญิงคู่นั้นเหมือนมีเพียง กันและกันไม่สนอกสนใจผู้ใดทั้งสิ้น หมั่นไส้..! ค่อยๆ เถอะจะถาม ตรงๆ ต่อหน้าแม่ ดูซิคราวนี้จะแก้ตัวว่าอย่างไร

กำลังหาโอกาสจะหลุดออกไปศรีวรงค์ก็ต้องสะดุ้งสุดตัวเพราะเท้า เปลือยๆ ทาบเข้ากลางหลัง เจ้าของเท้าข้างนั้นก็ตกใจพอๆ กัน กระตุกขากลับ พร้อมๆ กับส่งเสียงร้องกรี๊ด

“ว้ายยย ตาเถรหล่น มีใครอยู่ใต้โต๊ะ”

คนกรี๊ดเสียงและหนุ่มคู่รักพรวดพราดลุกขึ้น ขณะที่ร่างเล็กๆ ที่ซ่อนอยู่ก็ถลาออกไปอีกทางหนึ่งอย่างตกใจ ขณะที่ทุกคนในบริเวณ หันมาดู เธอก็ปะทะพอดีเข้ากับบริการชายที่กำลังถือถาดอาหารเดิน เข้ามา

“อ๊อ...!” “เฮ้ย...!” โครม...

เสียงทั้งสามดังขึ้นเกือบจะพร้อมกันจนเรียงลำดับก่อนหลังไม่ได้ บริการผู้นั้นเซไปปะทะโต๊ะวางตัวหนึ่ง ถาดอาหารหลุดมือกระเด็นไป กระจัดกระจายอยู่บนพื้น ศรีวรงค์มองอย่างตกใจ นึกอะไรไม่ได้ นอกจากวิงหนี

“จับไว้ จับไว้”

เสียงดังไล่หลัง แล้วร่างเล็กๆ ก็ถูกรวบไว้อย่างแน่นหนาด้วย วงแขนแข็งแรงของชายหน้าเหลี่ยมผู้หนึ่งซึ่งโผล่ออกมาจากมุมด้านหน้า

“เด็กบ้านี่เข้ามาทำอะไรอยู่ในนี้ ประเดี๋ยวเถอะจะเล่นงานให้เจ็บ”

“ปล่อยนะ ปล่อย..!”

เธอร้องพลางดิ้น แต่แขนคู่นั้นของนายคนตัวใหญ่สีหน้าเหลี่ยมก็ แข็งแรงราวกับปลอกเหล็ก คนที่ถูกชนเดินเข้ามาสมทบ

“เล่นงานมันเลยลูกพี่ เอาให้เข็ดจะได้หลายจำ”

ร่างบางดินหอยๆ ขณะนั้นเงาร่างสูงๆ ลุกจากโต๊ะเดินตาม มาถึง เธอได้ยินเสียงทุ้มเครียดขริมพูดเรียบๆ ดังมาจากข้างหลัง

“ผมรู้จักเด็กคนนี้ ปล่อยเขาเถอะ”

ศรีวรงค์ตัวชาวูบ ไม่ต้องมองก็รู้ว่าเป็นใคร..!

“แต่ว่า...”

“นี่จะพอชดใช้ค่าเสียหายไหม”

ธนบัตรหลายใบถูกยื่นออกมา ‘เจ้าถิ่น’ มองหน้ากันแล้ว ปลอกเหล็กที่รัดจนเจ็บก็คลายออก

“ครับ ผมจะไม่รายงานผู้จัดการ แต่ว่าโปรดอย่าให้เขาเข้ามา รบกวนายอีก”

“ตกลง” ชายหนุ่มรับคำ

สองชายรับเงิน มองเธอแล้วถอยจากไป ศรีวรงค์ได้แต่ก้มหน้า มองพื้น

อยากจะแทรกแผ่นดินหนีหายไปจากตรงนั้นให้สิ้นเรื่องสิ้นราว....